

Käse om måg
själv.

Detta skriver jag
nu nyttosynpunkt och alls
inte p. gr. av något respi-
rationsliknande. Men här
sker mycket dessa dagar
och jag tänker mycket, och
jag tror att jag kan få
nytta av ^{att} veta hurdan jag
är nu, få nytta av det i
en framtid för mitt yrke
och för min livsdaning.
Först vill jag då teckna.
mig till minnes, att myc-
ket av det som står på före-
gående blad här i boken
är lögn, det är dit skrivet

till stor del för att det
skulle låta bra. Så är det
för jag inte i en framtid
sluta för mycket, eller för
hur mycket som är sanning
vet Gud allena. Inne kan
jag se mig sådan jag är, och
inte tror det behövs heller
Dilfader dömer, eller en
liten överblick i bländska-
dar nog inte. Mig också liket
att döma lyster.

I går gick jag
till nattvard. Jag hade
föresatt mig att inte vän-
ta någon större nytte av
Men kanske hade jag und-
redvetet just därför hoppats
att få en dylik, ty jag blev

lika fullt besviken. Jag
ser på far, det är ju ba-
rockt att tala om något
sådant som besvikelse i
samband med honom. Var-
för? Od, det är väl inte så
svårt att förstå. En kristen
blir aldrig besviken. Tänk
så många besvikna det
finns. Så få kristna alltså.
Det ^{är} knappt att undra på.
Quid Tades gör sig samver-
ligen inte allt för mycket
besvär för en människos-
själs skull. Se så han har
gjort med mig t. ex. Tört
visar han sig i all sin här-
lighet, bländar mig, tjuvar
mig, krossar mig så att

jag aldrig i livet kan bli
av med honom igen, - och
sedan - ja sedan låter han
mig helt enkelt vara.
Tror han kanske att jag
ska klara resten själv?
Löjligt. Dneij han kommer
väl så småningom och gör
om mig. Men värt för mäste
jag vänta så länge? Jag
är grundligt trött på det
här nu. Värst har det ju
varit med en sak. Jag vet
inte om jag ska skriva dit
det, det ser konstigt ut
när det kommer på pap-
per. Och att jag skulle
glömma saken är just
ingen risk för, så väl

är det inte. I går bad
jag framför altaret att
Gud skulle hjälpa mig
av med den saken. Det
var därför jag gick dit.
Bilströmmen användes bestämt
från sidan, och ^{jag} var rätt rädd
innan, men nog tror jag
Gud ska komma herrar
medicinare på skam. Det
vill säga mycket det, för
läkareauktoriteten har varit
något oerhört starkt för
mig hela mitt liv. Detta
är första gången den tubbats.
Det kändes oerhört egen-
domligt. Men jag tycker
Gud o jag har kommit
varandra litet närmare

på knä. Och går det
- Helige Herre Tebaot vilket
liv ligger inte framför mig!
lycka och ljus och barmhärtig
kraft under vingarna,
aldrig svikande glädje och
ständigt öppna väg till
Guds gemenskap, det är
inte småsaker, id, det har
varit ett helvete, ett
djävulens förbannade
helvete, det är inte över-
ord. Har det bara
gått? Och ändå, om denna
lycka blir min, som jag
vet att den ska bli, så
är inte allt summet. Jag
är inte en helgad kristen
personlighet, därför att

jag är en lycklig männi-
ska, om det också är en
förutsättning.

Eller jag vill
sitta vid vägarna där
Du brukar gå fram, Herre
Kristus, jag vill sitta där
hela livet om Du inte
kommer förr, men Du
måste komma, som Du
kom till Far, Du måste
komma och göra av mig
vad bara Du kan göra av
en människa. Mitt liv
vill jag ägna åt Din tjänst
i alla fall, jag vet att Du
är som ingen, och det
vill jag ropa till alla om
jag så måste ropen det

fån helvetet, men - Du,
Du själv måste komma,
Du måste, för min skull
för din skull
hjälps mig, Du
som kan det.

Söndag, strax före student-
skrivningarna, 1931.